

MORGAN ELIZABETH

SEZONA pomsty

Sezona pomsty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Morgan Elizabeth

Sezona pomsty – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SEZONA
POMSTY

SEZONA POMSTY

MORGAN ELIZABETH

 BARONET

TIS THE SEASON FOR REVENGE copyright © 2022 by Morgan
Elizabeth

All rights reserved

Translation © Daniela Čermáková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2499-9

ISBN e-knihy 978-80-269-2508-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2509-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2500-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Všem dívkám, které vědí, že Elle byla pro Warnera
vždycky až příliš dobrá.*

*A všem dívkám, kterým někdo řekl, že jsou „příliš“.
Nechte ho jít, ať si najde někoho míň skvělého.*

PLAYLIST

Serious – Legally Blonde the Musical
Blonde – Maisie Pete
Better than Revenge – Taylor Swift
She Can Have You – Tamar Braxton
Miss Me More – Kelsea Ballerina
Last Christmas – WHAM!
Butterflies – Kacey Musgrave
Better Luck Next Time – Kelsea Ballerina
Tolerate It – Taylor Swift
Detour – Maren Morris
I Bet You Think About Me – Taylor Swift

POZNÁMKA AUTORKY

Milí čtenáři,

děkuju, že si chcete přečíst *Sezonu pomsty*! Vánoce jsou mým oblíbeným obdobím, miluju zábavu, dojemné vánoční filmy a knížky. A jsem moc ráda, že mám svou vlastní!

Sezona pomsty obsahuje zmínky o nevěře, slovním, fyzickém i finančním týrání a internalizovanou fatfobii. Při čtení, prosím, vždycky myslete především na sebe – je to chvilka, kterou máme jen pro sebe.

Mám vás moc ráda.

Elizabeth Morgan

1

31. října

Abbie

Ten kostým je *naprosto perfektní*.

Pomáhala mi ho vyrobit moje nejlepší kámoška Kat, jednotlivé kousky objevila v sekáčích a buticích po celém městě. Nejdražší byl ten světle růžový korzet, ale inspiroval nás k celému kompletu. Když jsem ho před pár týdny spatřila v obchodáku, v hlavě se mi zrodila představa a já na ni nedokázala zapomenout. Díky bílé kolové sukni kostým vypadá roztomile a relativně cudně. Kat mi vytvořila i králičí ouška na hlavu a já přidala ocásek na zadek a na internetu jsem k tomu našla téměř neviditelné zabijácké lesklé punčocháče.

Světle růžové jehly jsem objevila ve své skříni, před lety jsem je strčila až dozadu, když jsem se seznámila s Richardovými kamarády z vysoké. Někdy tehdy jsem se rozhodla, že je na čase uložit k ledu svoje růžové a nablýskané univerzitní dny.

„Tak co myslíte?“ zeptám se svého telefonu a zatímco se kolem dokola. Sukně, která mi dosahuje ke ko-

lenům, se maličko zavlní. Tmavé vlasy jsem si stáhla do uhlazeného, dokonalého culíku. Už si je barvím skoro rok. Richard prohlásil, že se budou víc *hodit k mému věku*, ale já si na ně pořád nemůžu tak úplně zvyknout.

„Jsi děsně sexy!“ konstatuje Cami.

„Ukaž se mi, ukaž se mi!“ vykřikuje Kat, pak se displej na chvíli zakymácí, než se objeví Katina tvář. „Senzace! Panebože, *dneska* ti určitě navleče prsten! K čertu s Vánocemi!“ Široce se zazubím a ještě jednou se zatočím, aby mě viděla celou, než se usadím před toaletním stolem tak, abych si nepomačkala načechraný ocásek. Prsty si pročísnu dlouhý culík a pak popadnu růžovou rtěnku a nanesu si na rty další vrstvu.

„Chybí mi tvoje blondáté vlasy,“ zamračí se na mě Cami. „Nemůžu uvěřit, že sis je obarvila.“

„Už je to rok, Cam. A stejně jsem se narodila jako bruneta,“ namítnu a protočím oči. Neodvážím se jí přiznat, že mi světlé vlasy taky chybí. S těmi tmavými se mnohem víc podobám svojí sestře Hannah. Občas zachytím svůj odraz v zrcadle nebo v okně, kolem kterého procházím, a stále se nepoznávám.

„Jenže ty seš zrozená k tomu *být* blondýnka, zlato,“ zakňourá a s pohrdavým výrazem na mě zvedne dokonale zvýrazněné husté obočí.

„Myslíte, že bych si měla udělat na tváři tečky?“ zeptám se a zavrtím trošku hlavou ze strany na stranu ve snaze změnit téma. „Jako vousky?“

„To už by bylo moc,“ nesouhlasí Kat. „Ouška a čumáček stačí.“ Špičku nosu jsem si namalovala na růžovo, aby to vypadalo jako králičí nosík.

„Kéž byste tu mohly být se mnou,“ povzdechnu si a podívám se na malý displej na toaletním stole. „Od vysoké jsme trávily každý Halloween spolu!“

V prváku jsme se s Cami a Kat převlékly za Charlieho andílky a nikdy toho nelitovaly. Od té doby jsme si vymýšlely skupinové kostýmy a vidět Cam s Kat, jak se připravují vzít bary útokem beze mě, mi připadá... jako *svatokrádež*.

„Vždyť se ale seznámíš s jeho kolegy!“ namítne Kat a v očích se jí objeví srdíčka při pouhé myšlence, co je to za obří krok ve vztahu. „To je mega věc, Abbie.“

Má pravdu, *vážně* to tak je. Během čtyř let, co spolu s Richardem chodíme, mě ještě nikdy nepozval na jeden ze svých extra nóbl pracovních večírků – ani na letní koktejlovou párty na lodi, ani na halloween-skou oslavu a *rozhodně* ne na vánoční večírek.

Umírala jsem touhou tam jít.

„Příští zastávka, Duhový sál v Rockefellerově centru!“ vypískne s radostí a vzrušením v hlase. „A pořádněj *šutr!*“

V prosinci se bude konat šestý večírek, kterého se Richard zúčastní jako právník u Schmidta a Martinez, ve firmě, kterou založil otec jeho matky. Taký se očekává, že se Richard stane partnerem.

Párty v horním patře Rockefellerova centra v Duhovém sále je *legendární*. Tak extravagantní, jak se člověku ani nesní, a největší právnická esa v zemi – natož v New Yorku – se shromáždí, aby oslavila další výjimečný rok. Právě tam se dějí ty nejdůležitější věci – oznamují se tam povýšení a nabízejí partnerství.

Tenhle rok jsem se *konečně* dočkala pozvánky i já. Celé čtyři roky jsem čekala, až si námi bude natolik jistý, aby mě tam vzal. A jakmile se dozví ty dobré zprávy, Richard poklekne na koleno a požádá mě o ruku. Abych se stala tou dokonalou ženuškou, kterou mu neustále předvádím. Svědomitou a loajální a schopnou pomoci mu v jeho úspěchu.

Fajn, zní to absolutně šíleně, dokonce i mně – očekávat tak velké gesto jen tak zničehonic. Já ale prostě vím, že se to stane. Před dvěma měsíci, když jsem u něj doma uklízela a skládala mu prádlo, jsem v šuplíku s ponožkami objevila v krabičce prsten jeho babičky, a od té doby neustále trousím narážky. Jsem si *celkem jistá*, že je pochopil, protože se zmiňuje, jak důležitý bude vánoční večírek pro jeho budoucnost a jak se na něm všechno změní.

A na téhle halloweenské párty se budu moct konečně seznámit s pracovní rodinou, se kterou strávím zbytek života, dokud nezestárnu a nezešedivím. Úplně vidím před očima, jak jednoho dne vezmeme na ten večírek naše děti, po kterých Richard zoufale touží, a povíme jim, že právě tady z nás tatínek udělal rodinu. Skoro jsem nad tou představou zaječela radostí.

Tenhle kostým jsem samozřejmě vymýšlela s ohledem na to, že jde o první setkání, a snažila se najít rovnováhu mezi nóbl, přívětivou a sexy budoucí manželkou, tak aby si všichni jeho kolegové mysleli, že našel dokonalou partnerku.

Nechci se vychloubat, ale myslím, že jsem to zvládla.

Než můžu kámoškám ještě něco říct, zavibruje mi telefon a nahoře problikne textovka.

Richard: Jsem tady.

Což znamená, že je venku před budovou. Po absolvování oboru marketing kosmetických výrobků a vůní jsem bohužel rychle zjistila, že bydlení přímo ve městě si nemůžu dovolit. A tak jsem se přestěhovala na Long Island, našla si byt a začala pracovat v kosmetickém oddělení u Rollarda v obchodním centru Green Acres.

„Tak fajn, kočky, budu muset běžet. Píše mi Richard – čeká na mě dole,“ oznámím kamarádkám a natáhnu se pro kabelku, kterou jsem nechala na posteli. Jelikož Richard žije na Manhattanu, jezdím obvykle do centra uberem nebo vlakem a pak dojdou k němu domů. Ovšem vzhledem k zimě a mému kostýmu jsem ráda, že jsem ho přesvědčila, aby mě dneska večer vyzvedl.

Po mých slovech se však z telefonu ozývá pochmurné ticho, než Cami promluví.

„Cože?“ vyjekne a já vím, že to nejspíš nenechá jen tak být. *Sakra*.

„Richard je dole. Musím už jít za ním.“

„Jít za ním?“ zopakuje Cami. „On nejde nahoru?“ Kat vytřeští oči a podívá se na Cami. Nepoznám, jestli je to její výraz *drž už klapáčku*, nebo *slyšíš tu kravinu*.

„Víš, že se tu nedá parkovat,“ vysvětluju, což není tak úplně *pravda*. Pokud je člověk na seznamu návštěvníků, může zajet do garáže. A Richard na tom seznamu samozřejmě je, i když v té garáži ještě ani jednou neparkoval.

Na druhé straně linky se rozhostí ticho.

„Dáme brunch? Zítra? Nejspíš zůstanu ve městě u Richarda,“ navrhnou, abych rozhovor ukončila. Cami dneska přespává v Katině bytě na Manhattanu.

Stále se ozývá ticho, načež Cami promluví svým klidným, nenuceným hlasem, za kterým skrývá frustraci. Jako by mluvila s nemluvnětem, které jí pomalovalo celou ložnici, ale pořád drží štětec a může napáchat další, ještě větší škodu.

„Zlatíčko, nemyslíš si –“

„Cam, teď ne. Musím jít dolů.“

„Já jenom –“

„Cam, nech to být. Zítřka to můžeme probrat nad mimosou. Nemůžu se dočkat, až mi povyprávíš, jaký jsi měla večer, zlato,“ řekne Kat, ale nedívá se na mě do telefonu. Místo toho ucedí ta slova přes zaťaté zuby a dívá se na Cami.

Prátelíme se už dost dlouho na to, abych pochopila, co mají na mysli tím svým významným mlčením.

Ani jedna nemá Richarda zrovna v oblíbě, ačkoli Kat to skrývá líp než Cami. Ale protože jsou to dobré přítelkyně – *nejlepší přítelkyně* – vím, že mi ohledně mých vztahů věří, a pokud tvrdím, že jsem šťastná, tak jsou šťastné taky.

A já jsem.

Jsem šťastná.

Richard: Tak jdeš už dolů?

„Právě mi poslal další textovku.“ Cami si schválně nahlas povzdechne.

„Bůh odpusť, jestli ho necháš čekat,“ zabručí potichoučku, a i když to rýpnutí ignoruju, neujde mi, jak do ní Kat dloubne loktem.

Dobře. Alespoň že jedna z nich je na mojí straně.

„Mám vás ráda. Brzy pokecáme, jo?“ pronesu, vyjdu ze dveří a nechám je za sebou zaklapnout.

„Jo. Taky tě máme rády, Abs.“

„A já vás,“ prohlásím, ukončím hovor a poskakuju k výtahu.

Richardovo třešňově červené Porsche Cayenne, které tak nepochopitelně zbožňuje (myslím, že je to hnusná a zbytečně předražená verze minivanu, jenže miluju Richarda, a tak musím milovat i to auto) běží na neutrálu v pruhu pro hasiče před mým bytem. Usměju se

na vozidlo, zamávám a zrychlím nadšením při pohledu na něj. Je tak slad'oučký, čeká na mě tady, abych nemusela chodit přes studenou parkovací garáž.

Přistoupím ke dveřím a nakouknu přes tmavá skla. Telefonuje přes Bluetooth. Richard zvedne prst, abych mu dala „vteřinku“. Usměju se a sleduju, jak se můj dech sráží v pozdně říjnovém vzduchu. Přes řeku zahlédnu světla New Yorku a uvažuju, jestli mi Richard po žádosti o ruku řekne, abych dala výpověď z podnájmu a nastěhovala se k němu do mrakodrapu na Upper West Side. Možná ale bude tradiční a bude se mnou chtít bydlet až po svatbě.

V každém případě se nemůžu dočkat našeho dalšího kroku ve vztahu.

Zámky klapnou, vyruší mě ze snění s otevřenýma očima a Richard se nakloní přes místo spolujezdce a strčí do dveří tak, abych je mohla otevřít. Až do Richarda mi nikdy žádný muž dveře neotevíral a já se stále musím usmívat, když to udělá. Opatrně sklopím hlavu, abych si nepochroumala ouška, a nakloním se, abych políbila svého budoucího manžela.

Paní Abbie Bensonová.

Jen z těch slov se mi zatočí hlava.

Richard se však neskloní, aby mě políbil.

Místo toho udělá přesný opak, odtáhne se a přelétne po mně pohledem. Udělám to samé a zakloním se, abych se mu v kostýmu předvedla, jak jen to v těsném prostoru auta jde. Zazubím se na něho.

Tenhle okamžik jsem si poslední měsíce přehrávala v duchu stále dokola, viděla výraz obdivu a chtíče v jeho očích. Políbí mě? Přinutí mě vrátit se nahoru a užije si se mnou, než zamíříme na večírek? Bude celou noc uvažovat o tom, že odejdeme dřív, abychom byli sami?

Jenže jemu se na tváři usadí zvláštní výraz, který jsem si nenaplánovala, a obočí mu vylétne vzhůru.

Zjevně mě potřebuje vidět líp, protože zvedne ruku a rozsvítí. Očima mi bloudí po těle, až jsem celá rozpálená.

Cítím se dobře.

Cítím se sexy.

Cítím se... zmateně.

Richard si oblékl bílou košili a kalhoty, což je v podstatě taková ležérnější verze jeho každodenní pracovní uniformy.

„Co to máš na sobě?“

„No... kostým?“ odvětim maličko nechápavě. „Jsem králíček,“ ukážu si na ouška na hlavě a trochu se usměju.

„Ježíši... Abbie.“ Prohrábne si rukou vlasy. Nikdo kromě mě to neví, ale už mu řídnou. Každé dva měsíce chodí na ošetření, ale jeho otec a dědeček jsou oba plešatí. Nechápu, proč se vůbec snaží – je to fešák v každém ohledu –, ale podporuju ho ve všem, co potřebuje, aby se cítil líp. Dokonce jsem prošmejdila internet a zajela s Kat do Pensylvánie pro komplexní vitaminy a olejčky, které zřejmě pomáhají.

Pohnu se, abych mu odhrnula pramen, který porušuje jeho dokonalý styl, ale odstrčí mě, až se zarazím.

Ruka mi visí v prostoru mezi námi jako zlověstné znamení.

Sevre se mi žaludek.

Něco je špatně.

„Zatraceně, Abbie,“ zamumlá potichu a zavrtí hlavou. Podívá se na hodinky a pak ven čelním sklem.

Na pokožce mi naskáče husí kůže, a není to tím, že jsem si nevzala kabát, abych si nezničila kostým.

„Richarde, zlato –“

„Sakra. Takhle už to dál nejde,“ vyhrkne, přeruší mě a znovu se na mě zadívá. V jeho očích není ani laskavost, ani jemnost, ani láska. Jeho pohled je... tvrdý. Frustrovaný.

„Co?“ špitnu.

„Tohle. Nefunguje to. My. Už to dál... *nevydržím*.“ Znovu upře pohled před sebe, i když v černočerné noci nic nevidí. Ten pohled nepůsobí, jako by byl ublížený nebo ztracený, nebo že by dokonce zpochybňoval svoje slova.

Ne, civí ven, jako by měl na práci něco lepšího, jako by se chtěl bavit s někým zajímavějším. Což je samozřejmě v pohodě. Má se zúčastnit velkého firemního večírku, v centru Manhattanu, s těmi nejproslulejšími newyorskými právníckými esy.

Zírá, jako bych mu bránila, aby se dobře bavil. Jako bych byla jen drobná potíž, se kterou se musí vypořádat.

Ale já?

Mně se právě rozjíždí pořádná duševní krize.

Místo abychom tenhle večer udělali další krok v našem vztahu, mám dojem, že se se mnou Richard nejspíš *rozchází*.

Ne, ne, ne. To přece není možné. Tohle do mého kouzelného životního plánu *nepasuje*.

Dech se mi zadrhne v plicích a tlačí mě do koženého sedadla.

On si naopak zkroušeně povzdechne.

Zlobí se na mě, vypadá, jako by měl na práci lepší věci, a moje očekávání ohledně života a budoucnosti se hroutí kolem mě.

Richard je naštvaný na mě za to, že mu ty kopačky neusnadňuju?

Kde je nějaká spravedlnost?

Zírám na něj snad celou věčnost a snažím se vymyslet, co říct.

„Já... to nechápu. Měli jsme přece jít na maškarní večírek ve tvoji firmě – halloweenskou párty. Mám... mám se dneska se všemi seznámit.“ Ale možná... Možná je za tím něco jiného. Něco, čemu nerozumím.

To je ono. Tohle celé je nějaké hloupé nedorozumění. Něco, čemu se tak za hodinu budu smát s Damienem Martinezem, což je partner, kterého Richard tajně nesnáší, ale stejně mu leze do zadku.

„Přesně tak. A ty sis na sebe navlékla tohle?“ Pak se konečně odvrátí od silnice zpátky ke mně a v jeho očích spatřím... pohrdání. Dokonce znechucení.

„Já... chtěla jsem vypadat dobře. Je to maškarní večírek.“

„Nejsme přece děti, Abbie. Tohle je večírek pro *právníky*. Akce pro lidi, které se snažím přesvědčit, že jsem dost dobrý na to, abych se stal *partnerem*.“ Přejede mi pohledem po těle, ale ne roztouženě, jak jsem čekala. „Myslíš si, že *tohle* –“ Mávne rukou nahoru a dolů v prostoru mezi námi a ukazuje na mě. „– mi v tom pomůže? Myslíš si, že když tam přijdu s *tebou*, že mě budou ostatní brát vážně?“

V očích mě pálí slzy, a tak zamrkám a snažím se je ignorovat.

Moje sestra mě naučila spoustu věcí, ale nejdůležitější je ta, kterou mi názorně sama předvedla: Nikdy nedovolit kreténům, aby viděli, jak se hrouťte.

„Ty... Ty se se mnou rozcházíš?“ špitnu. Odpověď už sice znám, ale nevěřím jí. Potřebuju si ji potvrdit.

„Už nad tím chvíli přemýšlím.“ Mluví, jako by ho to vyčerpávalo. Jako by ho vyčerpával fakt, že se po čtyřletém vztahu nerozejdeme během pěti mi-

nut, zatímco přemýšlí, kdy sakra vypadnu z jeho auta a nechám ho na pokoji.

„Chvilí,“ zamumlám potichu.

„Neuvažovala jsi někdy, proč jsme se k sobě nese-stěhovali?“ zeptá se, jako bych byla idiot. Jako by předpokládal, že mě to nikdy ani nenapadlo, protože jsem na to moc blbá.

Samozřejmě že mě to napadlo. Která ženská by nad tím nepřemýšlela?

Jenom jsem ho prostě nechtěla do ničeho tlačit.

Tlačit na silného muže se prostě nevyplácí. Pamatuju si, že jsem to četla v nějakém ženském časopise. Předpokládala jsem, že má nějaký svůj plán, a nechala ho, aby to udělal po svém.

Dovolovala jsem mu, aby byl silný muž!

„Nikdy tě nenapadlo, proč jsem tě nechtěl brát na pracovní akce?“ Ví, že jsem nad tím přemýšlela – dokonce jsem se ho na to ptala. Na rtech mu rozkvetl pomalý, hnusný úsměv.

„Neuvažovala jsi, proč jsem tě nikdy nepožádal o ruku?“ Žaludek se mi kroutí, a vtom to vidím – zvrácenou radost, kterou má z toho, že se takhle cítím.

On si to užívá.

„Takže sis na to vybral dnešní večer!?“ zeptám se zvýšeným hlasem. Nedokážu tomu uvěřit, ale hluboko uvnitř zuřím vzteky. Bublá to ve mně a já doufám, že tím zamaskuju tu příšernou bolest, kterou mi způsobuje.

To si nezaslouží.

„Myslíš si, že jsem to plánoval, Abbie? Proč bych se sakra trmácel takovou dálku až na zatracený *Long Island*, kdybych si dneska nechtěl aspoň zašukat?“

Srdce mi spadne až na podlahu a roztrhne se na milion kousků spolu s mojí sebedůvěrou.

Jeho slova jsou *hnusná*.

Nepoznám, jestli se tak chová záměrně, aby mi způsobil bolest a tvrdě mě zasáhl, nebo takový byl vždyc-ky a já jsem právě přišla o svoje růžové brýle. Jak dlouho už má tyhle odporné úmysly a jak jsem do něho mohla být tak zamilovaná a zakoukaná, že jsem to neviděla dřív?

„Cože?“ pípnu slabě. Tiše. Je mě sotva slyšet.

Možná je to omyl. Třeba to tak nemyslel. Snad –

„Ale no tak, Abbie. Jsi natvrdlá, ale přece ne tolik.“ Cihla se vrátí do zdi, o které ani netuším, že ji srazil. Před tou zdí leží hromada sutin, pozůstatky desítek cihel. Každá z nich je jedna moje část a já mu dovolila vzít na ni palici.

„Já nejsem nat–“

„Líčíš ženské u Rollarda.“

„Měním jim životy. Pomáhám žen–“

„Ježíši, zase tyhle kecy.“ Odfrkne si a máchne rukou. „Podívej, na začátku bylo roztomilé, že jsi měla tohohle koníčka a přitom sis hledala opravdovou práci. Jenže pak jsi hledat *přestala*. Neustále jsi vykládala, jak pomáháš lidem a měníš jim životy. Sehnal jsem ti ten kontakt na člověka z country klubu, ale tys to totálně zvorala.“ Vybavila jsem si ten den. Vzala jsem si svoje nejnudnější, nejkonzervativnější oblečení a celé odpoledne musela dřepět v tom pitomém golfovém vozíku a podávat devítku železo a obsluhovat praporkovou tyč. A když se mnou ten „manažer z kosmetického průmyslu“ mluvil, čuměl mi na prsa. Jakákoli pomoc v kariéře, kterou mi údajně nabízel, začínala: „Měli bychom, no, zajít na večeri a pak...“

Pěkně děkuju, ale nemám zájem.

„Vyjel po mně, Richarde. Cítila jsem se s ním nepříjemně –“

„*To je prostě život, Abigail.* Takhle se ta *podělaná hra* hraje. Proto se nikdy nikam nedostaneš, když budeš neustále blbnout s make-upem jako nějaká pitomá středoškolačka.“ Ted’ už se na mě otočí celý, v očích vztek a zuřivost.

Nikdy jsem se nikoho nebála.

Ale právě ted’ mám pocit, že bych měla.

„Je to směšné. Ty jsi kurva jenom vizážistka, Abbie. Zatímco já? *Já* měním životy. Za mnou chodí lidi, kterým hrozí doživotí nebo ztráta celého *majetku*, a já je zachráním.“ Dlouhne si prstem do hrudi, aby svá slova zdůraznil. „To já něco znamenám. Ale ty? Ty si hraješ na podělanou vizážistku za minimální mzdu na zatraceném Long Islandu.“

Z řas mi sklouzne slza a spadne na korzet, kde vytvoří tmavé místočko, které se šíří po hedvábné látce.

„Já už v tom nedokážu pokračovat, Abbie. Musím brát svoji budoucnost vážněji. Ty jsi byla povyražení, ale to mi už nestačí.“

Nestačí.

To slovo by mělo být poměrně neškodné, ale zlovolný záměr ho proměňuje v cosi, co se mi zařezává do kůže, svalů a kostí – až přímo do srdce.

To slovo ve mně něco mění.

Přetrhne poslední nitky držící můj sen o tom, že budu dokonalou ženuškou tomuto muži.

A jelikož je to muž, navíc zjevně hodně špatný, nevidí, jak se svět kolem mě hroutí. Nevidí moji sebeúctu a budoucí sny, jak se proměňují v prach.

„Na konci roku se stanu partnerem. Víš, jak moc jsem se na to nadřel. Musím Martinezovi a svému dědečkovi dokázat, že to myslím naprosto vážně. Jenže tohle?“ Očima mi přejede po těle. „Tohle do toho obrazu nezapadá.“

A přestože moje logická část chápe, co se děje, ta emocionální to nedokáže pobrat.

„Ale... chodíme spolu čtyři roky,“ hlesnu. Povzdechne si, jako bych byla pětiletá holka, která v sedm ráno žadoní o zmrzlinu.

„Byla to zábava. Nemyslela sis, že spolu zůstaneme napořád, že ne? Proboha, Abbie. Dospěj už. Ty pro mě nejsi ta pravá.“ Znovu nasadí ten zlý úsměv, ze kterého se zachvěju. *Ty pro mě nejsi ta pravá.*

V tu chvíli mi po tváři sklouzne druhá slza. Zírám na Richarda a rozmazávám si kouřové stíny a uvažuju, kdy se na mě zazubí a prohlásí, že to celé byl jenom vtip.

Kdy mi řekne, že šlo jenom o nějaký kanadský žertík – sice krutý, ale přesto žertík.

Vtipy mu nikdy moc nešly. Samozřejmě jsem ho nechávala při tom, že má smysl pro humor. Celé ty roky jsem se smála jeho stupidním vtípkům, aby se cítil líp...

Jenže se na mě dál dívá s podivnou směsicí lítosti a podráždění. Zjevně ho štve, že jsem z rozchodu po čtyřech letech a nulovém upozornění předem rozčilená a zaskočená a působím mu *potíže*.

Vtom se ozve zaklepání na moje okýnko. Otočím hlavu a spatřím skloněného policistu. Ani jsem si nevšimla červenomodrých světel blikajících ve tmě, když za námi zaparkoval. Richard si povzdechne, stáhne okýnko a do mých plic vtrhne ledový vzduch jako elektrický šok.

„Jste v pořádku?“ zeptá se a namíří do vozu baterku. Výraz mu změkne, když uvidí moji bezpochyby bledou tvář, uslzené oči a stopy po slzách na tvářích.

„V naprostém, strážníku,“ přikývne Richard se svým milým chlapeckým úsměvem na rtech. „Zrovna se chystala vystoupit.“

Zrovna se chystala vystoupit.

Zrovna se chystala vystoupit.

Zrovna se chystala vystoupit.

Pár vteřin mi trvá, než mi Richardova slova dojdou.

Chce, abych vystoupila z *jeho auta*.

Protože se se mnou právě rozešel.

A musí přece vyrazit na firemní večírek.

Strávili jsme spolu čtyři roky a ten chlap nemá ani špetku slušnosti, aby to se mnou ukončil a měl čas to probrat a uzavřít. Takže to místo toho udělá takhle – na silnici, zatímco mám na sobě podělaný kostým králička.

Tohle je tak *ponižující*.

„Parkujete v pruhu pro hasiče,“ oznámí strážník a mám dojem, že probodává Richarda podrážděným a nejspíš znechuceným pohledem.

„Omlouvám se, pane. Nechtěl jsem se tu tak zdržet.“ Podívá se na mě, příjemný úsměv okamžitě zmizí a nastoupí frustrovaný výraz. „Abbie, už jdi.“

V jeho slovech se už neozývá žádná trpělivost, laskavost nebo starostlivost.

Jsou plná frustrace a podráždění.

Skončil se mnou.

Ať se jde vycpat.

Popadnu kabelku ve tvaru mrkve, kterou jsme s Kat objevily v sekáči na Main Street, a uvažuji, že ho s ní pořádně přetáhnou. Určitě by to bylo příjemné, jenomže před autem stojí policista a sleduje každý náš pohyb a já si jsem na devětadevadesát procent jistá, že by mě za to Richard zažaloval.

Je přesně ten typ.

Je to prostě kokot.

Sakra. Čtyři roky jsem chodila s *kokotem*.

A chtěla jsem si tohohle *kreténa* vzít?!

Místo abych ho praštila, sáhnu po dveřích a zatáhnu za kličku. Ale je samozřejmě zamčeno. Richard si povzdechne ve stylu „proboha, tahle ženská by se sama nedostala ani z papírového sáčku“, což dělává často, jak mi teď dochází, načež praští do tlačítka a odemkne.

Vystoupím.

Zavřu dveře.

A pak stojím před budovou a uszlzenýma očima sleduju, jak nablýskané červené auto bez váhání odjíždí.

Policista se ke mně obrátí.

„Jste v pořádku, madam? Neudělal... vám něco?“

Odpovím, aniž bych se na něho podívala.

„Zlomil mi srdce.“

Strážník na mě jen kouká a rozpačitě mžiká očima.

Stejně jako spousta lidí, kteří se se mnou baví, poznám, že své otázky lituje.

„Jsem v pohodě. Neublížil mi. Omlouvám se, že jsme parkovali v zóně pro hasiče,“ promluvím otupělým hlasem. Smutně se na něho pousměju a pak vejdu do budovy, vysoké podpatky mi při tom klapají na betonu.

Když jsem předtím vycházela z budovy, ani mi nebyla na téměř holé nohy zima, protože jsem byla plná naděje a vzrušení. Ted' se do mě zařezává přes tenké silonky.

Ve vestibulu několikrát poklepu na displej mobilu. Připadám si jako omráčená, neschopná vnímat svět kolem sebe. Najdu Camino číslo a stisknu tlačítko pro FaceTime. Telefon držím před sebou a plácnu sebou na lavici v lobby.

Dojít do výtahu mi momentálně připadá jako moc velká námaha.

Stejně jako do bytu.

Doma bych totiž uviděla svůj zničený make-up a oblečení a vybavila si, jak jsem se jen před pár minutami s takovou radostí připravovala.

Displej zčerná, jakmile ustane vyzvánění, a pak uslyším smích a jásání a kýčovitou halloweenskou muziku.

„Ahoj, Abs, co se děje?“ zahlaholí Cami, ale její tvář stále nevidím, protože s mobilem žongluje v davu.

Když se tak ovšem stane, úsměv ji opustí.

Podívám se na malý obrázek v rohu na svůj obličej – netuším, kdy jsem začala doopravdy brečet, ale po tvářích mám černé šmouhy od make-upu.

Senzace.

A protože mám ty nejlepší kámošky ve vesmíru, bez jediného zaváhání oznámí: „Kurva. Za dvacet minut jsme u tebe i s tequilou.“

2

31. října

Damien

Nesnáším tyhle akce.

Ne že bych nesnášel večírky jako takové – což tak nějak vážně nesnáším –, ale hlavně nemám rád konkrétně tyhle večírky.

Pracovní párty.

Trávím s těmito lidmi minimálně deset hodin denně, od pondělí do pátku. Muset pořádát takovýchle akce, abych podpořil „týmovou morálku“ po pracovní době, je kruté mučení.

Zvlášť o Halloweenu, kdy se všichni vystrojí a popíjejí a popravdě řečeno jde všechno do kopru. Právě teď sleduju jednoho koncipienta, který je oblečený jako anděl – které na biblických obrazech rozhodně nenajdete –, jak vyjíždí po nové právničce oblečené jako Stewie z *Griffinových*.

Nesoudím, jak se kdo baví, ale mám dojem, že občas zapomínají, že se s těmi lidmi budou muset zítra ráno zase vidět.

Zaměstnankyně a partnerky mužů, kteří tu pracují, na sobě mají různé variace totožných přiléhavých kostýmů: vypadají jako myška, upírka nebo anděl.

Kostýmy mají dokonce i muži, někteří vyvedené do všech detailů, jiní jednoduché, ale všichni jsou vyfešákování, nalévají se alkoholem a podvědomě spolu soutěží, čí péro je větší.

Já jsem šel do klasiky a přestrojil jsem se za Mavericka z Top Gunu – mám na sobě džíny, bílé tričko, koženou bundu a sluneční brýle. Bum. Kostým.

Navíc můžu díky tomu pozorovat lidi, aniž by poznali, že jsou pod dohledem.

Spoiler: Vždycky je mám kurva pod dohledem.

Dobry právník ví, jak se tahle hra hraje, a upřímně řečeno sledování je ta nejdůležitější část. O svých kolezích se můžete hodně dozvědět, když je pozorujete v běžném prostředí, když se přestanou mít na pozoru a myslí si, že se na ně nedíváte.

Jedna moje část ví, že bych měl obejít místnost a pozdravit se s ostatními, ujistit se, že se dobře baví, a pokecat s těmi, se kterými pracuju. Jako od zakládajícího partnera Schmidt a Martinez se to ode mě očekává.

A většinou mám svoje zaměstnance rád, považuju je v podstatě za svoji rodinu. Neuvěřitelně dysfunkční rodinu, nicméně přesto rodinu. Ačkoli se obávám, že s našimi vytříbenými klienty sklouzáváme do nebezpečných, neetických vod, miluju tuhle firmu a lidi, kteří v ní pracují.

Jenže místo toho stojím v rohu, záměrně se každému vyhýbám a prohlížím si profily v seznamovací aplikaci, kterou jsem si ráno stáhl.

Jediné vysvětlení toho rozhodnutí je, že život je v poslední době... bla bla bla.

Nudný a předvídatelný. Příliš vážný. Život plný vysokých očekávání, která jsem už všechna naplnil, takže jsem ve dvaačtyřiceti svobodný, neuvěřitelně úspěšný zakladatel jedné z nejexkluzivnějších a nejvyhledávanějších právních firem v New Yorku, ale taky... pořádně znuděný.

Nenaplněný.

Sleduju páry v ladících kostýmech, jak se smějí nad pomerančovým punčem, a vím, že se blíží svátky a já je zase strávím sám. Musím uvažovat, jestli právě tohle potřebuju.

Někoho.

Až na to, že mi tahle seznamovací appka moc nevyhovuje. Swajpnout doleva, nebo doprava dokonale vytvořený přehled těch nejlepších vlastností nějaké osoby mi připadá... falešné. Jako další dokonale vybraný kousíček skládačky v dokonalém životě, který žiju.

Rodiče, první generace kubánských přistěhovalců, mi v dětství vytyčili vysokou laťku. Věci, o které bych měl usilovat, věci, kterých bych měl dosáhnout, aby byli hrdí.

Odmaturovat na střední a pronést rozlučkovou řeč?
Splněno.

Vystudovat přípravku na práva a pak jít rovnou na Yale?

Splněno.

Odpromovat jako nejlepší v ročníku a pracovat pro ty nejvýznamnější klienty, sepisovat jim neprůstřelné předmanželské smlouvy a pak nalézat způsoby, jak je obejít, když dojde k nevyhnutelnému rozvodu?

To všechno jsem dokázal.

Před pětaticítkou vybudovat úspěšnou firmu spolu s jedním z nejlepších advokátů na rodinné právo ve městě a získat ty nejbohatší klienty?

Jo, to jsem taky zvládl.

Všechno šlo podle plánu, dokonale rozvržená časová osa mého života. Výsledkem toho jsou na mě rodiče hrdí, jsem vážený ve svém oboru a svět mi v podstatě leží u nohou.

Teoreticky mám úplně všechno. Pokud chci získat nějakou ženu, stačí se pousmát a je moje.

Jenže to je taková *nuda*.

Ta nuda dokonale provedeného báječného plánu mě užírá. Mám dojem, že už mám předvídatelných věcí plné zuby. Už mě nebaví, jak je všechno snadné. Jak mi všechno připadá povrchní a nedůležité.

A tyhle seznamovací aplikace, kde z člověka vidíte jenom to hezké a musíte udělat dobrý dojem během prvních deseti vteřin, mi připadá jako to samé.

Bohužel ovšem právě teď nemám na vybranou, takže jsem si tu appku stáhl, abych vyplnil prázdnotu.

Možná prostě potřebuju přítelkyni. Nemusí jít o něco vážného, jen někoho, kdo by mi pomohl zaplnit tiicho, které mě děsí během hodin, kdy nejsem v práci.

Jak tak stojím v koutě, schovaný před kolegy a zaměstnanci, vycítím vedle sebe něčí přítomnost.

Nechci se ohlédnout.

Podle toho, jak se vedle mě přikrade, aniž by něco řekl, a čeká, až začnu konverzaci, poznám, kdo to je. A dneska vážně nemám náladu na jeho kecy. Takže nechám plynout dlouhé, trapné minuty, zatímco dál zírám do mobilu, než se konečně pootočím.

Richard Benson se opírá o zeď vedle mě, ruku v kapse černých oblekových kalhot, v šedé košili, kterou má do nich zastrčenou, a neuvěřitelně drahých botách na nohách se zkříženými kotníky.

Upřímně řečeno nemám toho chlapa rád.

Je jako úlisná lasice.

Ambiciózní, ale ne takovým tím dobrým způsobem. Očekává totiž, že mu všechno v podstatě spadne do klína a on pro to nebude muset hnout prstem tak jako všichni ostatní, protože je tím, kým je, a to by mělo stačit, aby mu všichni padli k nohám. Pečlivě si vybírá klienty a odmítá zastupovat kohokoli, kdo podle něho neplatí tolik, aby si zasloužil jeho čas, a čas-to straní klientům navzdory obviněním ze zneužívání či zanedbávání.

Lační po penězích a moci a myslí si, že díky mojí firmě získá obojí.

A bohužel je to vnuk mého partnera, se kterým jsme podnik založili.

Simon Schmidt mě před lety oslovil poté, co jsem vyhrál ostře sledovaný případ generálního ředitele, který zpronevěřil prostředky společnosti, již vedl. Chtěl založit právní firmu a nedal pokoj, dokud jsem nesouhlasil. Do roka jsme se Simonem rozjeli Schmidt a Martinez. Přestože jsme byli noví, dokázali jsme získat významné podnikatele a vybudovali jsme si působivou pověst.

Na začátku mi Simon prozradil, že chce vybudovat odkaz pro svého vnuka, který právě studoval práva. Při odchodu na odpočinek se zmínil o svých nadějích, že jeho nejstarší vnuk zaujme jeho místo.

Jsem si docela jistý, že jeho vnuk očekává partnerství už tenhle rok, což je poslední rok, kdy by se stal dosud nejmladším partnerem.

Momentálně ten titul patří mně, protože jsem založil právní firmu před sedmi lety ve svých pětatřiceti, ale malý Dickie by to s radostí vmetl do tváře každému, koho by potkal. Pro něj je to další lesklý drahokam, který si vloží do své koruny.

Mlčky ho sjeďu pohledem a vložím do něj veške-